

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
CARLES RIBERA,
LLUIS MARTÍNEZ,
MANUEL CUVAS,
PEPA MASÓ

SECCIONS:
Política, ANNA SERRANO; Europa-Món, PILAR ESTEBAN;
Economia, JOAN ARMENGOL; Opinió, TONI BROSÀ; Societat, CARLES SABATÉ;
Catalunya, JOAN RUEDA I RICARD PALOU; Cultura i Espectacles, JAUME VIDAL;
Suplement Cultura, DAVID CASTILLO; Comunicació, GEMMA BUSQUETS;
Disseny, RAMON BUCH; Fotografia, ANDREU PUIG;
Documentació, CARMÉ TORNIS; Delegada a Madrid, MONTE OLIVA;
Tancament, ANTONI DALMAU; Llengua, QUIM PUIGVERT;
President del Consell Editorial, VICENT SANCHIS

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.

PUBLICITAT: HERMES COMUNICACIONS, S.A.
Santa Eugènia, 42, 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria, DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

S'HA DE VIGILAR NO
AGAFAR ELS TICS
SIMPLISTES DELS POLÍTICS

David Bueno
i Torrens

Professor i investigador
de genètica de la UB i
divulgador de la ciència

ARC VOLTAIC

Cultura o cultures del coneixement?

Tenim la percepció de viure una època d'importants canvis socials, propiciats per la globalització. Per exemple, abans els problemes es vivien i s'intentaven resoldre de forma local, segons la cultura i l'estat de desenvolupament científicotècnic de cada comunitat. En canvi, ara molts dels problemes, com els relacionats amb la crisi ecològica que estem generant, esdevenen d'abast global: lluitar contra el canvi climàtic i desenvolupar estratègies per adaptar-nos-hi socialment i econòmicament; desenvolupar noves fonts d'energia i una agricultura que pugui alimentar una població en creixement amb una disminució de les reserves d'aigua dolça; controlar el creixement de la població; conservar la biodiversitat i deixar de malmetre el medi ambient, i estimular un model de desenvolupament econòmic i social més just i sostenible.

TAMBÉ FINS NO FA GAIRE qualsevol iniciativa internacional exigia la diplomàcia política. Ara, però, comença a sorgir la imatge del científic com a ambaixador de pau i diplomàtic, uns aspectes que tradicionalment no han anat associats. De fet, en el decurs de la història de la humanitat molts científics han contribuït directament o indirectament a

augmentar el poder militar dels seus països. Arquímedes, per exemple, va desenvolupar lents per encendre les velles dels vaixells romans que atacaven Siracusa; Leonardo da Vinci i Michelangelo van fer d'enginyers militars; Napoleó es considerava un científic, i Abraham Lincoln va fundar la prestigiosa Acadèmia Nacional de Ciències dels EUA (AAAS) durant la guerra civil americana perquè els acadèmics aconsellesin els militars.

EN AQUEST CONTEXT, fa poc més d'un mes l'AAAS va reunir a Vancouver científics i educadors de més de 50 estats amb l'objectiu de bastir ponts que permetin avançar cap a una societat global del coneixement. La presidenta d'aquesta acadèmia, la biòloga Nina V. Fe-

doroff, catedràtica de les universitats King Abdullah de l'Aràbia Saudita i de Pennsilvània als EUA, va escriure un editorial a la influent revista *Science* en què suggeria la necessitat de generar una única societat del coneixement, d'abast global, com a única solució per resoldre problemes com els derivats del canvi climàtic. Tanmateix, però, en la seva proposta no va tenir en compte que, malgrat que molts d'aquests problemes afecten tota la humanitat, en cada comunitat concreta es troben immersos i es veuen reflectits en el seu propi i únic context mediambiental i cultural. Certament, les solucions han de néixer del coneixement, però l'avenç cap a una única i homogènia societat del coneixement implicarà una pèrdua irrecuperable de diversitat cultural, de la mateixa manera que la globalització agrària ha significat una pèrdua de biodiversitat agrícola.

ÉS A DIR QUE, DE LA MATEIXA MANERA que la crisi econòmica està sent emprada de pretext per intentar liquidar políticament determinades diferències econòmiques, culturals i lingüístiques, pot ser que també hi hagi qui vulgui aprofitar la crisi ecològica per *homogeneïtzar* la cultura del coneixement en funció d'un patró determinat, liquidant altres cultures del coneixement sorgides de la pluralitat humana. Per resoldre satisfactòriament els problemes sense generar-ne de nous ens cal avançar cap a una societat plural de cultures del coneixement, no pas cap a una única cultura global del coneixement. Aquests científics haurien de vigilar de no agafar els tics simplistes i simplificadors que mostren alguns polítics. O és que potser són inherents a la natura humana?

L'avenç cap a una única i homogènia societat del coneixement implicarà una pèrdua irrecuperable de diversitat cultural

Merkel contra Sarkozy

Enric Vila

Periodista

Fa tot l'efecte que la victòria d'Hollande ha sigut una reacció dels francesos –ja es veurà fins a quin punt infantil– contra la força creixent que Alemanya està agafant a Europa. Es diu molt que França ha votat contra les maneres prepotents de Sarkozy, però em penso que ha votat més contra la cancellera Merkel. Fa cinc anys, Sarkozy representava l'esperança d'un país fort, viril, capaç de recuperar el protagonisme al món i el lideratge a Europa. Sarkozy era el típic revulsu nacionalista una mica escumós que els francesos busquen sempre que se senten acabats. L'agreujament de la crisi, però, i la política d'austeritat imposada per Alemanya que tant convé als Estats Units, ha tingut més força que les maniobres militars i la gestualitat napoleònica del marit de Carla Bruni. L'eix francoalemany s'havia convertit en una presó per a París. Obligava la República a lluir-se en un sistema de valors que no és el seu. L'economia productiva mai no ha sigut el fort de França, que és un Estat pensat per xuclar i organitzar la feina dels altres. Als francesos els agrada el glamur, sigui d'esquerres o de dretes, i al costat de Merkel, Sarkozy semblava un gag de Polònia. Els francesos no poden competir en austeritat amb Alemanya, un país de gent dura, disciplinada i avorrida; en canvi, ara podran fer un discurs diferenciat, marcar perfil i vendre fum, que és el que els agrada i saben fer. És veritat que Hollande recorda Zapatero. Però com a mínim és capaç d'aguantar un debat de tres hores sense papers, i és un home que ha sabut reinventar-se i superar uns quants entrebancs. Les esquerres espanyoles estan contentes, però jo estaria més content si fos del PP. Ara Merkel necessitarà Rajoy per parar els peus als francesos. París voldrà tornar a dirigir l'orquestra, igual que en els primers temps de Sarkozy, quan el president pessigava el cul de la cancellera prussiana. Per tant és possible que l'eix Madrid-Berlín guanyi importància. I que el setge sobre Catalunya s'estrenyi una mica més.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan Antoni Poch

